

1

Het Dorp-in-de-Vallei

Cerys

HET WILDWOUD ZETTE de aanval op ons in op de dag dat de koning overleed.

Eerst waren het alleen maar wat vlekjes op een orchidee: zwarte, verrotte spikkeltjes die haast geen mens zou opmerken. Ik stond er ook niet zo bij stil. Het zag er niet uit als een plantenziekte die ik kende; ik beet gewoon in mijn wijsvinger tot ik bloed proefde en perste een druppeltje in het hart van de stervende bloem.

Hij bloeide weer op, lichtblauwe blaadjes vouwden zich open en groeiden uit tot het formaat van mijn handpalm. Ik had immers een boeket nodig voor vrouwe Ganara, voor de kroning van die avond. Een beetje bloed kon geen kwaad en trouwens, niemand merkte er ooit iets van. Ik stak de bloem weer in de vaas bij het gipskruid en een paar wilde hyacinten. Papa zei dat ik mijn *talent*, bij gebrek aan een beter woord,

met mate moest gebruiken. Een hoveniersdochter met bloed dat hele bossen kon laten groeien? Alleen de koninklijke familie had magie in hun bloed. Wat zouden de mensen van Aloriya denken als ze wisten dat ik ook een beetje magie had? Zelfs al was mijn kracht klein, iedereen in de stad zou ongetwijfeld over me praten. En niet op een goede manier.

‘Morgen, Spruit!’ groette papa me toen hij de voordeur van de winkel opende. Hij schopte het zand van zijn laarzen af op het stoepje en hing zijn jas op. ‘Een mooie dag voor een kroning!’

‘Klop dat maar af,’ antwoordde ik terwijl ik een kaartje aan het boeket maakte. VROUWE GANARA schreef ik er in nette, schuine letters op.

Papa lachte blaffend. ‘Wat kan er nou misgaan? De zon schijnt, de hemel is blauw en de lente hangt in de lucht; ik kan het proeven.’

‘Mm-hmm. Zul je net zien dat het gaat regenen zodra Wen haar eed uitspreekt. “O, ik neem na de moesson volgaarne deze kroon aan,”’ zei ik in het afgemeten accent van de prinses – binnenkort koningin van Aloriya. Ik pakte de kroon van madeliefjes die ik de vorige dag had gemaakt van de werkbank, zette hem op mijn hoofd en wuifde koninklijk naar alle bloemen in de winkel. ‘Enorm veel dank voor uw komst! Het is me een groot plezier om jullie prachtige avondkleding te ruïneren.’

Papa lachte nog harder terwijl hij naar de naastgelegen keuken glipte. Hij opende een paar kastjes op zoek naar een beker en schonk koffie voor zichzelf in. Hij droeg een vuile bruine overall en stevige werklaarzen en kauwde op een takje munt, en hij rook nu al naar aarde en afgeknipte bloemen. Zijn zongebruinde huid droeg ouderdomsvlekken, maar zijn grijze ogen – net zulke ogen als de mijne – stonden helder. ‘Ik heb zo’n idee dat ik vandaag niet meer terugkom naar het dorp. Het is een chaos in het kasteel. De hofmeester weet niet waar ze het zoeken moet van de stress.’

‘Arme Weiss. Ik heb medelijden met haar.’

‘Ik niet,’ morde papa, die tegen de deurpost van de keuken leunde. De kleine bloemenwinkel bevond zich voor in ons huis. Papa en ik woonden boven, maar de keuken was beneden, en achter het huis lagen de tuinen waar we de meeste van onze bloemen kweekten. ‘Die ouwe feeks ging vanochtend weer tegen me tekeer.’

‘Waarschijnlijk omdat je weer met je modderlaarzen door het kasteel kloste.’

‘Dat was één keer, en dat was een noodgeval.’

Ik snoof. Wat mijn vader een noodgeval noemde, was koning Merrick klavertjes vier laten zien, of rozen waar ik per ongeluk op had gebloed en die vreemde paarstinten hadden gekregen. Ik betwijfelde of het echt een noodgeval was geweest. De overleden koning was papa’s beste vriend geweest; een van de redenen dat prinses Anwen mijn beste vriendin was. Mijn vader was er eergisteravond bij geweest toen de koning zijn laatste adem uitblies, en we hadden nauwelijks de tijd gehad om om hem te rouwen, want het koninkrijk zou worden geërfd door zijn kinderen...

Kind, corrigeerde ik mezelf. Want het waren er geen twee meer.

Papa leek over hetzelfde te mijmeren. ‘Het voelt net alsof het niet is gebeurd. Alsof hij er gewoon nog is. Ik vergeet het steeds.’

‘Ik weet het,’ antwoordde ik zachtjes.

Hij bleef nog even staan, maar toen knipperde hij met vochtige ogen en hij schraapte zijn keel. ‘Nou! Genoeg gekletst. We hebben werk te doen.’ Hij haakte zijn duimen achter de lussen van zijn overall en liep naar de voorzijde van de toonbank om de boeketten te bekijken die klaarstonden. Hij bleef hangen bij die van vrouw Ganara. ‘*Koningskiezen*, wat zijn dát mooie blauwe orchideeën.’ Papa bukte zich om eraan te ruiken... en grimaste.

Hoewel je magie niet kon zien, had ze een opvallende geur die een

tijdje bleef hangen. De geur leek op die van het Wildwoud; als een zonnig bos vlak na zware regenval. Zo roken orchideeën niet. Hij keek me streng aan. ‘Cerys.’

‘Ik weet het. Maar ik denk niet dat ze het zal merken. Gisteravond zagen de bloemen er nog prima uit, maar vanochtend zaten er zwarte vlekjes op.’

‘Wat voor vlekjes?’

‘Een soort verrotting, denk ik. Heel raar. Maar ik heb ze geheeld. Met één drupje. Niks aan de hand. Het is maar magie, net zoals Wen en haar familie hebben.’

Papa’s lippen werden een dunne streep. Hij pakte mijn handen vast, draaide ze om en bekeek het wondje in mijn vinger. ‘Je moet voorzichtig zijn. Onze stad, ons dorp, de mensen hier houden heel veel van je. Ik ben niet bang voor hun reactie als ze zouden ontdekken dat je magie hebt, maar magie is iets anders dan een vloek.’

‘En wat ik heb, is een vloek, ik weet het.’

Hij kneep stevig in mijn handen. ‘Het Wild heeft je aangeraakt, maar niet gehouden.’

Ik wendde mijn blik af.

Papa liet mijn handen los. ‘Misschien moet je er nog wat gipskruid bij doen om de geur te verhullen. Sluit dan om twaalf uur de winkel en neem de laatste rozenboeketten mee naar het kasteel.’

‘Vergeet je tuinsleutels niet,’ bracht ik hem in herinnering toen hij zich naar de voordeur omdraaide.

Hij knipte met zijn vingers en liep terug om ze van het haakje in de keuken te pakken. Terwijl hij weer langs de toonbank liep, drukte hij een kus op mijn voorhoofd. ‘Wat zou ik toch zonder jou doen, Spruit?’

‘Dan zou je je eigen hoofd vergeten.’

Hij lachte. ‘Tot straks.’

‘Tot straks.’ Ik keek hem na toen hij de voordeur uit liep en te voet het dorp verliet. Onder aan de Sunderheuvel zou hij met een van de wachters verder meeliften naar het kasteel.

Het witte kasteel van Aloriya stond aan de rand van het bos, tussen de pieken van de Lavendelbergen. De toppen ervan strekten zich als afgebroken botten naar de sterren uit. ’s Avonds was het veel mooier, als alle ramen goudkleurig en warm verlicht waren en de kilte die er overdag omheen hing werd verdreven, wanneer het opgloeide als een lichaam dat eindelijk zijn ziel had gevonden.

Zodra papa op weg was naar het kasteel, trok ik mijn schort uit, ik schonk het laatste restje koffie in een beker en stapte de tuin in. Het was kwart voor acht ’s morgens, en de winkel ging officieel pas om acht uur open. Mijn vinger bloedde nog een beetje, dus streek ik ermee over de deurpost. Meteen groeide er een dikke plaat mos overheen, als een groene verfveeg op het verweerde hout.

Ik ging op het stenen bankje bij de deur zitten en leunde met mijn rug tegen het huis.

Onze tuinen waren klein, maar dat gebrek aan omvang maakten ze goed met kleuren: groene bladeren en caleidoscopen van bloemen bloeiden in perken en over de rekken tegen het huis, waar ze al tientallen jaren tegenop klommen. Rozen bloeiden in de zijtuinen en vreemde, stervormige bloemen bevolkten een hoek van de tuin waar mijn moeder ooit vreemde zaadjes uit het Wildwoud had geplant. Die bloemen verkochten papa en ik niet. Het konden gewone planten zijn, maar ze konden ook vervloekt zijn, en hoewel we die herinnering aan mijn moeder niet kwijt wilden, konden we het ook niet riskeren dat iets uit het Wildwoud zich verspreidde.

De mensen in het dorp wisten dat mijn moeder van buiten Aloriya kwam; iets wat mijn kansen om een vriendje te vinden niet bepaald ver-

grootte. Er woonden niet heel veel jonge mensen in het Dorp-in-de-Vallei, en ik had met hen bijna allemaal op school gezeten. We kenden elkaars verhalen – waar we vandaan kwamen, wat we later wilden worden, met wie we wilden trouwen – maar over niemand werd zoveel gefluisterd als over mij, het meisje met de moeder die een buitenstaander was geweest. En later het meisje met de moeder die verdwaald raakte in het bos. Er waren al niet veel jongens, en ik had geen tijd voor degenen die ‘mijn merkwaardigheden door de vingers konden zien’.

Het hielp ook niet dat de meeste dorpingen dachten dat mijn beste vriend een domme vos was die altijd om me heen hing, hoe vaak ik ook probeerde hem weg te jagen. Ik had hem twee jaar eerder uit een jagersklem in de buurt van het bos gered, en sindsdien dacht hij blijkbaar dat we onafscheidelijk waren.

‘Kun je ophouden met snuffelen in het afval van de bakker?’ berispte ik die kleine etter toen hij onder het bankje vandaan kwam sluipen met een of ander baksel in zijn bek. ‘Vroeg of laat betrapt mevrouw Cavensgraaf je.’

De vos leek daar niet mee te zitten. Hij zat nooit ergens mee. Hij bleef gewoon in de vuilnisbakken van de bakker neuzen en verstopte zich dan in onze tuin in de hoop dat ik de honden wel zou weggagen als ze achter hem aan kwamen. Nu sprong hij naast me op het bankje en hij schonk me een onpeilbare blik.

‘Best,’ mompelde ik, en ik krabde hem achter zijn oren. Hij begon te spinnen; waarschijnlijk zijn charmantste eigenschap. ‘Vandaag is de dag, weet je. Anwen krijgt de kroon. Ze wordt koningin Anwen Sunder.’

De vos gaapte lui.

Een stem verstoorde mijn ochtendrust. ‘Koningin klinkt wel heel pretentieus.’

Ik keek naar de pergola aan de andere kant van de tuin, waar een

slungelige, bleke jongen in een versleten broek met hoog water, een gekreukeld overhemd en een bruin vest aan kwam. Hij had twee verse croissants van de bakkerij naast ons bij zich, en een brede glimlach op zijn gezicht waarvan zijn hemelsblauwe ogen straalden. Een lange, gouden haarlok ontsnapte aan zijn pet en verraadde hem. Alsof zijn sierlijkheid dat al niet had gedaan.

‘Moet jij niet in het kasteel zijn?’ vroeg ik aan de prinses van Aloriya terwijl ze me een croissant gaf.

‘Stil zijn en eten,’ antwoordde Anwen. Ze tilde de vos van het bankje en zette hem op haar schoot toen ze ging zitten.

Ik draaide die gouden haarlok om mijn vinger. ‘Je vermomming laat los.’

‘Alweer?’ Wen maakte een ontstemd geluid en zette haar pet af. Lang goudblond haar tuimelde om haar schouders omlaag, in zachte krullen tot op haar onderrug. ‘Het maakt niet uit. Jij zou me toch wel herkennen, of ik nou een jongen was of een geit of zo.’

Ik lachte. ‘Ik mag het hopen; we zijn al bevriend sinds ons zesde...’

‘Vijfde,’ corrigeerde ze me.

‘Weet je dat zeker?’

‘Het was vlak nadat je vader je had betrappt toen je je eigen haar had geknipt en je zo’n pony had...’ Ze hield haar vingers schuin over haar voorhoofd. ‘Denk je dat ik zoiets zou vergeten? Mijn broer bleef je wekenlang pesten.’

Ik huiverde en gaf haar mijn beker koffie. ‘Nou, ik was het in elk geval wel vergeten totdat jij me er weer aan herinnerde. Je broer had de pest aan me.’

‘Volgens mij had hij helemaal niet de pest aan je,’ antwoordde ze, en ze nam een slok koffie om een hap croissant weg te spoelen. ‘Ik mis hem.’

‘Ik ook.’

We aten zwijgend ons ontbijt verder op.

Er was nog zoveel te doen voor de kroning. Ik moest de rozenversieringen en de boeketten die al in de winkel stonden afmaken, en dan de wagen inladen en naar het kasteel rijden om papa de rest van de middag te helpen alles op te zetten. Ik werd al moe bij de gedachte. En ik wilde eigenlijk die kroning het liefst uitstellen... voor altijd. Want als Anwen eenmaal gekroond was, zou alles veranderen.

Anwen krabde de vos achter zijn oren. ‘Cerys, denk je dat ik een goede vorst zal zijn? Net zo goed als mijn broer zou zijn geweest?’

Ik schrok daarvan. ‘Waarom niet?’

Ze gaf de vos de rest van haar croissant en haalde halfhartig haar schouders op. ‘Wat nou als... als de kroon me niet accepteert? Vader overleed zo plotseling, en hij heeft me nooit de kans gegeven om hem eens te dragen. De kroon houdt de vloek en de schepsels van het bos op afstand, maar hoe?’ Ze stak haar hand uit, streek met haar duim en wijsvinger over elkaar, en een vlammetje bloeide op. Het benam me de adem elke keer als ze haar magie opriep, de magie die al generaties in haar familie was. Dezelfde magie die driehonderd jaar geleden door het vervloekte woud raasde. Het vlammetje flakkerde op haar vingertoppen. ‘Moet ik er iets voor doen? Ik weet het niet.’

‘Je komt er wel achter. Je bent immers een Sunder. Het zit in je bloed, in je magie.’ Ik legde mijn hand over de hare om de vlam te doven. ‘En als je me nodig hebt, ben ik er. Ik zal er altijd voor je zijn.’

‘Belof je dat?’

Ik was de dochter van de koninklijke hovenier. Ik hoefde nergens anders naartoe. ‘Ik belof het, Anwen Sunder.’

Ze glimlachte flauwtjes. ‘Dank je.’

We deelden de rest van de koffie terwijl de koele ochtendmist rond-

om het Dorp-in-de-Vallei langzaam wegtrok. De zon was stralend en goudgeel, de lucht was hemelblauw en de herfst voelde warm en licht. Papa had gelijk. Het zou een prachtige dag worden.

De vos schudde zijn kop. Hij was op ons uitgekeken, sprong van Wens schoot en begon door de tuinen te sluipen.

‘Als je aan de aardbeien komt...’ waarschuwde ik hem.

Wen snoof. ‘Het is maar een vos. Hij zal echt niet luisteren. Eerlijk, ik snap niet waarom je hem tolereert.’

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Op een dag kan ik een prachtige muts van hem maken.’

Ze lachte, maar toen keek ze me ineens serieus aan. ‘Cerys, wil jij vanavond onderdeel zijn van mijn kroning?’

Even was ik onthutst. ‘Wat?’

‘Jij en je vader... ik wil jullie bij me hebben op het terras, niet achteraan, verstoppt bij de tuinmuur. Jullie zijn als familie voor me. Ik kan me niet voorstellen dat ik mijn bewind als koningin moet beginnen zonder jullie. Jij... jij bent de enige die het echt begrijpt.’

Haar blik ging aarzelend naar de rand van het Wildwoud, naar de rij zachtgroene bomen die er onschuldig uitzagen, als een masker voor de vloek die erachter lag. ‘Als ik jou niet had... zou ik alleen zijn.’

Maar als je mij niet had, zou je broer misschien nog leven, dacht ik al voordat ik het kon tegenhouden.

Wen glimlachte aarzelend. ‘Doe je dat? Alsjeblieft?’

Het was een eer, en niet te vergeten een breuk met de traditie. Alleen mensen die het belangrijkste waren voor de koninklijke familie mochten op het kroningsteras bij de uitverkorene staan, en mijn vader en ik waren maar eenvoudige hoveniers. We bestuurden geen landen en redden geen dorpen van rampspoed. Wij kweekten bloemen. We hielpen ze bloeien.

Anwen vroeg me om een van die belangrijkste mensen te zijn, en mijn hart zwol op bij de gedachte. Ik kon wel huilen.

Maar toen ik weer in haar ogen keek, zag ik alleen maar het bos zoals het ons al die jaren geleden omringde. Op de dag dat zij en ik overleefden.